

— Говори, братко! Богъ ме надари да разбирамъ всички езици въ свѣта.

— Не е ли твоятъ Богъ, Който се появи съ звездата?

— Той е сжщиятъ.

— Тогава, заведи ме при Него! — извика Матацаресъ. Но апостолътъ дигна ржка и се усмихна:

— Тридесетъ и три години Той живѣ между насъ. После ни напустна, за да седне отдѣсно на Своя Отецъ въ небесата.

Дивъ, безуменъ, детински гнѣвъ като ураганъ обхвана разкжсаната отъ терзания душа на индицеа, и отъ неговитѣ уста буйно се носѣха несвързани думи. Той си припомни пжтя, опасноститѣ, страданията, леденитѣ пространства и горещитѣ пустини, буритѣ, глада, чумата, смъртъта, океана, корабитѣ отъ миди и своето далечно царство, чийто образъ едва мъждѣше смжтно въ паметьта му. И дърпайки своитѣ коси, той ги хапѣше отъ ялъ, защото тѣ бѣха побѣлѣли, и той бѣше вече старецъ.

— Миръ на сърдцето ти! — каза апостолътъ.

— Трима мждреци нѣкога дойдоха като тебе да поднесатъ дарове на божествения Младенецъ. Тѣ бѣха радостни, че го видѣха, но не сж тѣй щастливи като тебе, защото тѣ не узнаха Неговия законъ.

Царътъ го погледна грубо и попита:

— Какъвъ е тоя законъ?

— Обичайте се единъ другъ. Не правете никому зло. Прощавайте и на враговетѣ си!

Двамата млъкнаха. Рибарътъ отправи погледъ въ небесата, като че ли следѣше невидимъ пжтъ, а пжтникътъ си спомни въ тоя мигъ за еврейтѣ, които го биха съ камъни, за хунитѣ, които го умъртвиха, за разбойницитѣ, които го нападаха, за китайския императоръ, който, въпрѣки всички милости, го бѣше затворилъ. Спомни си и за войнитѣ въ своята страна и за човѣшкитѣ жертви, които се търкаляха по стжпалата на храмоветѣ. Думитѣ, които чу, се носѣха още въ неговитѣ